

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Asan/28/2018
Identifikačné číslo spisu: 2017200177
Dátum vydania rozhodnutia: 08.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2017200177.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Nory Halmovej a Mgr. Viliama Pohančeniča, v právnej veci žalobcu: U. K., Z. XX.XX.XXXX, I. XXX/XX, F., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Jozef Holíč, s.r.o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, proti žalovanému: Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, Šagátova 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. GR ZVJS-3-6-10/14-2016 zo dňa 29.09.2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/39/2017-94 zo dňa 25.04.2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

1. Personálnym rozkazom riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov (ďalej aj „ústav“) č. 183 zo dňa 10.06.2016 (ďalej aj len „personálny rozkaz“) bol žalobca prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 73/1998 Z. z.“). Služobný pomer žalobcu skončil podľa § 194 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom doručenia personálneho rozkazu. Dôvodom na jeho prepustenie zo stálej štátnej služby bola skutočnosť, že dňa 02.06.2016 došlo v ústave k mimoriadnej udalosti - nedovolenému vzdialeniu odsúdeného L. B. (ďalej aj len „odsúdený“) z pracoviska s dozorom na strelnici - objekt v nestráženej časti ústavu. Z denného rozkazu riaditeľa ústavu č. ÚVTOS a ÚVV - 1-154/22-2016 zo dňa 01.06.2016 na deň 02.06.2016 vyplýva, že žalobca bol veliteľom na pracovisku údržba strelnice v čase od 07:00 hod. do 15:30 hod.,

členmi eskorty boli X., V. a Z., A. so služobným psom. V odôvodnení personálneho rozkazu je tiež uvedené, že z analýzy kamerového záznamu vyplýva, že k vzdialeniu odsúdeného z pracoviska došlo pravdepodobne v čase cca od 7:42 hod. do 7:55 hod. (v čase cca o 7:42 hod. príchod odsúdených na pracovisko), v čase o 7:49 hod. príchod zamestnancov ústavu z oddelenia logistiky, následne po ich vpustení do areálu veliteľ eskorty zistil, že jeden z odsúdených chýba. Po tomto zistení začali príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej aj len „ZVJS“) zabezpečujúci dozor prehľadávať areál strelnice a následne vonkajšie okolie strelnice, čo trvalo cca 25 minút a až v čase o 8:17 hod. došlo zo strany žalobcu ako veliteľa eskorty k nahláseniu mimoriadnej udalosti na operačné stredisko ústavu, čím porušil § 90 ods. 1 písm. a) rozkazu ministra spravodlivosti č. 2/2014 o zabezpečovaní ochrany Zborom väzenskej a justičnej stráže (ďalej aj len „RMS č. 2/2014“). Prešetrením vzniku mimoriadnej udalosti bolo zistené, že veliteľ a členovia eskorty dňa 02.06.2016 nedodrжали zásady vykonávania dozoru v súlade s § 49 ods. 6 zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 4/2001 Z. z.“), nevykonávali stálu kontrolu pohybu alebo činnosti odsúdených na pracovisku a nezabezpečili permanentnú prítomnosť príslušníka eskorty na vonkajšom rohu strelnice so štrkovou cestou na zabezpečenie únikovej cesty z pracoviska. Nedôsledný výkon štátnej služby všetkých príslušníkov eskorty, ktorej veliteľom bol žalobca, umožnil dňa 02.06.2016 vznik mimoriadnej udalosti, a to nedovoleného vzdialenia sa odsúdeného z pracoviska.

2. Proti personálnemu rozkazu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol generálny riaditeľ ZVJS rozhodnutím č. GR ZVJS-3-6-10/14-2016 zo dňa 29.09.2016 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“) tak, že odvolanie zamietol a potvrdil personálny rozkaz konštatujúc, že za daných okolností by bolo ponechanie žalobcu v služobnom pomere na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, akým je záujem na upevňovaní disciplíny príslušníkov ZVJS podľa § 47 zákona č. 73/1998 Z. z. Žalobca tým, že nezabezpečil stráženie odsúdených v areáli strelnice tak, aby zabránil úteku odsúdeného z tohto priestoru, resp. aby aspoň predmetný útek odsúdeného nespozoroval, porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom.

II.

3. Žalobca podal proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 14S/39/2017-94 zo dňa 25.04.2018 tak, že žalobu zamietol a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku krajský súd citoval § 2 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „S.s.p.“), § 5 ods. 2, § 6 ods. 1, § 119, § 134 ods. 1, § 135 ods. 1 S.s.p., § 48 ods. 3 písm. a) až c) a g, § 48 ods. 4, § 192 ods. 1 písm. e), § 192 ods. 5, § 194 ods. 3, § 225 ods. 2 písm. c) zákona č. 73/1998 Z. z., § 6 ods. 1, § 49 ods. 1, 2, 4, 6 zákona č. 4/2001 Z. z., § 89 ods. 1 písm. d), § 90 ods. 1 RMS č. 2/2014, čl. 1, čl. 2 ods. 1 písm. c), čl. 2 ods. 2 písm. c), d), k) a o) Smernice č. ÚVTOS a ÚVV-26-27/22-2014 pre činnosť príslušníkov ZVJS zabezpečujúcich čistenie a údržbu príslušných priestorov okolia ústavu a objektov v okolí ústavu ktoré sú v jeho správe (ďalej aj len „Smernica“).

4. Žalobca na pojednávaní uviedol, že bol veliteľom eskorty prakticky 10 rokov, svoje služobné povinnosti vykonával vždy čestne a zodpovedne a riadil sa Smernicou. V danom prípade nebolo na pracovisku 6 odsúdených tak, ako to prezentovali vo výpovediach jeho nadriadení, ale 11 odsúdených, 6 brigádnikov a 5 voľno pohybárov. Asi 7 odsúdených odmietlo nastúpiť na dobrovoľnú brigádu. Strážili 8 hodín, hoci Smernica bolo vytvorená pre brigádu na 4 hodiny, nebol vytvorený ani palebný smer, ktorý je v prípade stráženého stanoviska nutné vytvoriť. Traja príslušníci nemohli dostatočne zabezpečiť pracovisko. Kľúče, ktoré používali pri otváraní priestorov, neboli označené, bolo tam asi 20 strieborných kľúčov, pričom musel skúšať, ktorý kľúč do zámky pasuje. Smernica je v súčasnej dobe doplnená dodatkom o perimetri a tiež došlo k výrazným zmenám riadenia tohto pracoviska. Na základe otázky člena senátu, či členom eskorty určoval, kde sa budú zdržiavať, uviedol, že ako veliteľ eskorty určoval miesta svojim podriadeným, avšak nebolo zabezpečené krytie príslušníkov. Príslušníkovi A. určil, že bude stáť medzi vstupnou bránou zo strelnice a altánkom, aj príslušníkovi V. určil, aby išiel s odsúdenými na strelnicu. Na otázku členky senátu, či je pravdou, že odsúdení neboli pod stálym dozorom, uviedol, že neboli pod stálym dozorom asi tri sekundy v čase, keď vpúšťal do priestorov

strelnice elektrikárov a s príslušníkom V. sa míňal pri dverách malej strelnice. Na otázku členky senátu, prečo neoznámil bezodkladne útek väzňa uviedol, že najskôr musel zistiť, kto chýba, pričom odsúdení nespolupracovali, nemohol na operačné zavolať, že utiekol niekto, avšak nevedel kto, odsúdení tvrdili, že chýba ten, kto má žalúdočné problémy. Vzhľadom na členitosť terénu sa snažil objekt prehľadať a keď usúdil, že väzeň musel utiecť, tak to nahlásil. Na záver uviedol, že si uvedomoval, že tento stav je nežiadúci z hľadiska zabezpečenia pracoviska, avšak svojho nadriadeného písomne neinformoval.

5. Napriek tomu, že správny súd nie je súdom skutkovým a dokazovanie vykonáva len výnimočne, vzhľadom na okolnosti prípadu a jeho následok považoval za potrebné vykonať dokazovanie vo vzťahu k priebehu úteku odsúdeného. Krajský súd sa oboznámil s výpoveďou odsúdeného, ktorý ozrejmil priebeh úteku, pričom táto skutočnosť bola pre posúdenie danej veci kľúčová. Dňa 09.06.2016 bol predložený návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka ZVJS. Dôvodom bolo nedodržanie zásad vykonávania dozoru podľa § 49 ods. 6 zákona č. 4/2001 Z. z. členmi eskorty, ktorej veliteľom bol žalobca. Členovia eskorty nevykonávali stálu kontrolu pohybu alebo činnosti odsúdených na pracovisku a nezabezpečili permanentnú prítomnosť príslušníka eskorty na vonkajšom rohu strelnice so štrkovou cestou na zabezpečenie únikovej cesty z pracoviska, čo viedlo dňa 02.06.2016 k vzniku mimoriadnej udalosti - nedovolenému vzdialeniu sa odsúdeného.

6. Krajský súd v prvom rade poukázal na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžo/9/2015 zo dňa 04.11.2015 ohľadom povahy štátnej služby príslušníkov ZVJS. K námietkam žalobcu týkajúcim sa pochybenia žalovaného vo vzťahu k organizácii činnosti na nestráženom pracovisku s dozorom mimo ústav (čl. 1 Smernice) uviedol, že žalobca nesignalizoval svojmu nadriadenému, že by podmienky na plnenie povinností, ktoré mu vyplývajú z citovaných právnych predpisov, boli nevyhovujúce, a to napriek tomu, že na tomto pracovisku bol ako veliteľ eskorty určený tretí deň. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na § 48 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. Pokiaľ sa žalobca domnieval, že splnením denného rozkazu poruší § 6 ods. 1 zákona č. 4/2001 Z. z., bol povinný túto skutočnosť oznámiť svojmu nadriadenému. Vzhľadom na opatrenia prijaté po tejto mimoriadnej udalosti nie je vylúčené, že na vznik tejto udalosti mohla mať vplyv aj celková organizácia činnosti príslušníkov na tomto nestráženom pracovisku mimo ústavu, čo však nemôže mať vplyv na to, že v konaní bolo preukázané, že žalobca ako veliteľ eskorty nezabezpečil stálu kontrolu pohybu alebo činnosti odsúdených.

7. K dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru krajský súd konštatoval, že ako veliteľ eskorty nezabezpečil stálu kontrolu pohybu alebo činnosti odsúdených, čím došlo k porušeniu § 49 ods. 6 zákona č. 4/2001 Z. z. v spojení s čl. 2 ods. 2 písm. c) a d) Smernice, s ktorou bol dňa 04.01.2016 oboznámený. Skutočnosť, že odsúdení neboli pod stálou kontrolou, bola preukázaná záznamom z pohovoru člena eskorty X. V. zo dňa 06.06.2016, ktorý potvrdil, že odsúdení neboli pod vizuálnym dozorom dvakrát. Relevantné je aj to, že keď sa so žalobcom stretol pri dverách malej strelnice a odsúdení neboli pod stálym dozorom približne tri sekundy. Taktiež je preukázané výpoveďami členov eskorty, že ani jeden z nich nezaregistroval útek väzňa a skutočnosť, že odsúdení neboli pod stálym dozorom, je preukázaná aj samotnou výpoveďou odsúdeného. Nezabezpečenie stáleho dozoru nad odsúdenými malo za následok vznik mimoriadnej udalosti - útek väzňa, ktorá je sama o sebe nesporne ohrozením bezpečnosti obyvateľov, a to aj s poukazom na závažnosť trestného činu odsúdeného, za spáchanie ktorého si vykonával v ústave trest odňatia slobody (zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona).

8. Dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru bolo aj porušenie ďalšej povinnosti, ktorá mu vyplývala z § 90 ods. 1 písm. a) RMS č. 2/2014 a čl. 2 bod 2 písm. k) Smernice, pretože ako veliteľ eskorty bezodkladne nenahlásil mimoriadnu udalosť. Mimoriadna udalosť bola podľa záznamu z operačného záznamu ústavu nahlásená o 8:17 hod., pričom predpokladaný útek odsúdeného bol stanovený približne o 7:49 hod. podľa kamerového záznamu zo vstupnej brány do areálu strelnice. Približne stanovené rozpätie medzi útekem odsúdeného a nahlásením mimoriadnej udalosti je asi 25 minút. Žalobca vo svojom vyjadrení k udalosti, ani v správnej žalobe netvrdil, že by túto mimoriadnu udalosť nahlásil bezodkladne. Tvrdil, že po zistení, že jeden odsúdený chýba, začal kontrolovať veľkú

strelnicu a následne sa vrátil do priestorov malej strelnice a začal od odsúdených zisťovať, o koho ide. Potom išiel kontrolovať budovu veľkej strelnice. Odsúdeného nenašiel a následne išiel aj s X.. A. skontrolovať priestory okolo strelnice. Už z uvedeného vyplýva, že čas od zistenia úteku do nahlásenia mimoriadnej udalosti bol vo väčšom časovom rozpätí. Krajský súd v tejto súvislosti vyjadril názor, že bezodkladne sa má vykladať tak, že útek väzňa je nutné nahlásiť ihneď po tomto zistení. S ohľadom na závažnosť následku mimoriadnej udalosti neobstojí tvrdenie žalobcu uvedené na pojednávaní, že najskôr musel zistiť, kto chýba. Pokiaľ by aj žalobca nemal ihneď po zistení meno väzňa, ktorý utiekol, je nutné túto udalosť ihneď nahlásiť, pretože úspešnosť hľadania je úmerná času úteku. Na celkovú dĺžku nahlásenia mimoriadnej udalosti nemá vplyv tvrdenie žalobcu, že mimoriadnu udalosť nahlásil o 8:14 h, teda o 3 minúty skôr.

9. Pokiaľ ide o druhú podmienku, ktorej splnenie zákon kumulatívne vyžaduje na prepustenie príslušníka zo služobného pomeru krajský súd zhodne s názorom žalovaného konštatoval, že vzhľadom na závažnosť konania a jeho následok, ktorým bol útek väzňa, by ponechanie žalobcu v služobnom pomere bolo spôsobilé poškodiť vážnosť ozbrojeného zboru a dôveru občanov k zaisteniu ich bezpečnosti. Na činnosť príslušníka ZVJS sú kladené vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu štátnej služby, ale aj mimo nej, pričom príslušník ZVJS sa prostredníctvom svojho zamestnávateľa, ktorým je štát, priamo zúčastňuje na výkone verejnej moci a občania právom očakávajú, že výkon verejnej moci bude na požadovanej úrovni, čo sa v danom prípade nestalo. Pokiaľ žalobca namietal neprimeranosť následku, ktorým je prepustenie zo služobného pomeru, keď nebol počas služobného pomeru disciplinárne potrestaný, ale práve naopak bol 28 krát disciplinárne odmenený, krajský súd uviedol, že zákon č. 73/1998 Z. z. ako zákonnú podmienku prepustenia zo služobného pomeru neustanovuje predchádzajúce disciplinárne potrestanie, ale priamo umožňuje prepustenie príslušníka ZVJS, a to v prípade porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, za súčasného splnenia podmienky, že b y jeho ponechanie bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. V danom prípade bolo dostatočným spôsobom preukázané a odôvodnené naplnenie zákonných podmienok na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.

10. Pokiaľ ide o námietku, že všetci členovia eskorty boli prepustení z rovnakých dôvodov a v podstate bola vyvedená kolektívna zodpovednosť, krajský súd konštatoval, že v prípade žalobcu, ktorý bol veliteľom eskorty, nie je táto námietka dôvodná. Výhodnotenie tejto námietky má relevanciu len vo vzťahu k ostatným členom eskorty, ktorých činnosť riadil a úlohy ukladal práve žalobca v postavení veliteľa eskorty.

11. Krajský súd súčasne poukázal na to, že v zmysle zásady „iura novit curia“ označil v záhlaví za žalovaného Generálne riaditeľstvo ZVJS a nie generálneho riaditeľa, ktorého za žalovaného označil žalobca. Žalovaný orgán verejnej správy nie je určený tvrdením žalobcu, ale priamo zákonom, preto krajský súd nie je viazaný označením žalovaného v žalobe, ale je povinný sám žalovaného určiť. V súvislosti s označením generálneho riaditeľa za žalovaného je potrebné uviesť, že generálny riaditeľ je osoba, ktorá stojí na čele orgánu verejnej správy, avšak nedisponuje administratívnou subjektivitou. Administratívnou subjektivitou disponuje Generálne riaditeľstvo ZVJS (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/6/2010 zo dňa 30.09.2010).

III.

12. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť navrhujúc, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu, ako aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a personálny rozkaz a vec vrátil riaditeľovi ústavu na nové konanie a rozhodnutie. Namietal, že aj keď krajský súd spravidla vychádza z administratívneho spisu, z ktorého ustáli skutočný stav veci, nemôže nevykonať dokazovanie, pokiaľ z administratívneho spisu nie je stav jednoznačný, ba naopak, je v podstatných skutočnostiach vzájomne si odporujúci. Príkladom je vyjadrenie zástupcu žalovaného a vyjadrenia riaditeľa ústavu. Doposiaľ nie je určené, či pracovisko strelnica malo byť zriadené ako strážne, v režime „kosenia trávy“ alebo išlo o nestrážené parkovisko. Pracovisko strelnica malo charakter strážneho stanovišťa mimo útvar. Ohľadom jeho stráženia museli byť vypracované pravidlá stráženia a ochrany,

upravujúce počet prítomných príslušníkov na určitý počet prítomných odsúdených. Žiadne takéto pravidlá neboli vypracované. Trojčlenná hliadka strážila 11 komisiou „vybraných“ odsúdených, ktorí vzhľadom na ich stupeň nebezpečnosti nemali čo robiť na vonkajšom pracovisku. Bolo objektívne nemožné dozorovať takýto počet odsúdených. Pracovisko nebolo zabezpečené ženijnotechnickými zábranami, ktoré by znemožňovali vstup do objektu mimo pracovnej doby, ktorá nemôže byť dlhšia ako 4 hodiny.

13. Pri činnosti odsúdených na veľkej ploche značne členitej, kde sa nachádza mnoho tzv. slepých miest pri neurčenom perimetri neobsadenom členom eskorty, sťažovateľ nespôsobil príčinnú súvislosť s útekom odsúdeného, ktorý musel byť vypočutý, aby vysvetlil, prečo utekal práve v tento deň, v akom čase a ako sa dostal spod dohľadu stále prítomného člena hliadky. Aj výsluch vedenia a vedúcich funkcionárov by pomohol zistiť skutočný stav vecí, konkrétnosti pri velení do eskorty a hlavne vysvetlenie, kto povolil, aby mohli mimo ústav ísť pracovať tak nebezpeční odsúdení.

14. Krajský súd mal na pojednávaní vypočúť príslušníkov ZVJS z úseku preventívno- bezpečnostnej služby, resp. prečítať správy o informáciách získaných prostriedkami operatívno-pátracej činnosti k osobe odsúdeného. Na posúdenie skutkového stavu prípravy a vykonania útoku odsúdeného nemôže byť postačujúca jeho výpoveď. Sťažovateľ trval na doplnení dokazovania, napr. k nenastúpeniu časti odsúdených na pracovisko v deň útoku, k poznatkom k mobilu a ďalším súvislostiam s útekom po preskočení panelového plota. Iba doplnením dokazovania môžu byť vytvorené predpoklady na vydanie spravodlivého rozhodnutia a iba dokazovanie uplatnenia informačno-technických prostriedkov a prostriedkov operatívno-pátracej činnosti môže potvrdiť ich použitie a účinnosť prijatých opatrení. Dokazovaním na pojednávaní po spojení všetkých troch vecí, by krajský súd zistil, kto zavinil, že na prácu mimo ústav bol zaradený odsúdený. Kto svojím nespĺnením si povinností umožnil odsúdenému utiecť z pracoviska, na ktoré boli velení iba traja členovia eskorty, ktorí nemohli mať objektívne na očiach nepretržite 11 pohybujúcich sa odsúdených. Sťažovateľ mal za preukázané, že po úteku odsúdeného došlo v ústave k zásadným zmenám. Počet členov hliadky sa nezmenil, ale v objekte sa nesmú pohybovať logisti a počet odsúdených eskortovaných na pracovisko je maximálne päť. Tým dalo vedenie ústavu jasne najavo, že systém stráženia pred vznikom mimoriadnej udalosti bol nedostatočný.

15. Sťažovateľ mal za to, že nenesie zodpovednosť za zavinenie mimoriadnej udalosti, nakoľko k nej nedošlo na základe žiadneho porušenia povinností veliteľa eskorty. Povinnosti príslušníka ZVJS boli porušené tými, ktorí mali na Generálnom riaditeľstve ZVJS vykonávať dozor, kontrolu činnosti odsúdených na pracovisku mimo útvar a odborom ochrany. Samozrejme, politickú zodpovednosť nesie aj ex ministerka spravodlivosti. Sťažovateľ ako veliteľ eskorty porušil povinnosť, ktorá ale nie je predmetom rozkazu riaditeľa. Mal po prvej službe vzniesť námietky a kým by sa nedoplnil počet členov eskorty na minimálne sedem, nemal rozkaz splniť. Nastúpením služby ako veliteľ eskorty ohrozil život a zdravie sebe a obom členom eskorty.

16. Keď krajský súd citoval rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžo/9/2015 zo dňa 04.11.2015, neuvedomil si, že každý príslušník má inú zodpovednosť, primerane k postaveniu, hodnosti aj platu. Je potrebné prisvedčiť, že výkon služby kladie na príslušníka ZVJS, člena eskorty, veliteľa a hlavne na riadiace posty s disciplinárnou právomocou podstatne vyššie nároky profesionálneho a morálneho charakteru. Bez vyhodnotenia porušenia segmentu nemožno ustáliť mieru zavinenia a mieru spoluúčasti príslušníka ZVJS počnúc generálnym riaditeľom až po zistenie, že niekoľko sekúnd bol odsúdený mimo stáleho dohľadu veliteľa eskorty - sťažovateľa.

17. Bez vysvetlenia príčin a podmienok, ktoré znemožnili, aby veliteľ trojčlennej eskorty mohol sústavne robiť kontrolu pohybu odsúdených, nemožno vo veci spravodlivo rozhodnúť. Krajský súd odmietol dokazovať, kto zavinil, že odsúdený nemohol byť sústavne kontrolovaný. Je jasné, že pochybenie je objektívneho charakteru a toto porušenie nie je v príčinnej súvislosti s útekom odsúdeného. Je otáznne, či bolo možné sťažovateľa postihovať disciplinárne. Krajský súd mal pravdu, keď v bode 66. rozsudku uviedol, že sťažovateľ si v Leopoldove kritiku vedenia či odmietnutia rozkazu jednoducho zo strachu z následkov nedovolil predniesť.

18. Ohlasovať útek mohol sťažovateľ až potom, čo od nespolupracujúcich odsúdených zistil meno odsúdeného, ktorý utiekol. Neskoré ohlásenie bolo formálne akceptovateľné. Nejde o vážne porušenie povinností v kontexte porušení povinností nadriadenými. K všeobecnému nebezpečenstvu pre obyvateľov spomenutému v bode 68. rozsudku krajského súdu uviedol, že zločinec na úteku bol nebezpečný v prvom rade voči trom členom hliadky. Porušenie kladené za vinu sťažovateľovi nie je ani porušením prísahy, ani povinností príslušníka ZVJS. Z každej slovenskej väznice sa už podarilo ujsť aspoň jednému odsúdenému. Odsúdení bežne utekajú z pracovísk prípadne počas eskorty, avšak príslušníci ZVJS neboli pri útekoch postihovaní skončením služobného pomeru.

19. Tvrdenie, že porušenie služobnej povinnosti sťažovateľom malo za následok, že h o nemožno ponechať v služobnom pomere, pretože by to bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, je formálnym rigoróznym záverom orgánu podliehajúceho kontrole spoločného nadriadeného. Faktom je, že sťažovateľ je v službách ZVJS potrebný. Tvrdenie, že jeho zotrvanie v ZVJS je na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, je politickým vyhlásením, ktoré nezastáva väčšina príslušníkov ZVJS na Slovensku.

IV.

20. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol, aby ju kasačný súd zamietol ako nedôvodnú. Poukázal na to, že sťažovateľ vo svojej obsiahlej a čiastočne neprehľadnej kasačnej sťažnosti uviedol viacero tvrdení ako aj vlastných názorov nie vždy súvisiacich s meritom veci, ku ktorým už krajský súd zaujal stanovisko a vyjadrovať sa k nim opäť by bolo duplicitné. Tvrdenie sťažovateľa, že jeho prepustenie bolo dôsledkom mediálnych vyhlásení ex ministerky spravodlivosti SR, považoval žalovaný za snahu presvedčiť súd, že nebol prepustený pre porušenie služobnej disciplíny.

21. Za účelom objasnenia skutkového stavu, zisteniu príčin mimoriadnej udalosti a stanoveniu miery zavinenia sťažovateľa a ostatných členov eskorty bola zo strany žalovaného venovaná maximálna pozornosť. Generálnym riaditeľom ZVJS bola zriadená komisia, ktorá v „Správe z prešetrenia príčin a okolností, ktoré viedli k vzniku mimoriadnej udalosti - nedovolené vzdialenie sa odsúdeného v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov“ ako príčinu mimoriadnej udalosti identifikovala nedôsledný výkon štátnej služby všetkých príslušníkov eskorty, ktorej veliteľom bol sťažovateľ, spočívajúci v nedodržaní zásady vykonávania dozoru v súlade s § 49 ods. 6 zákona č. 4/2001 Z. z. Až po zistení príčin mimoriadnej udalosti bolo pristúpené k vyvodu sankcií voči zodpovedným príslušníkom.

22. Vo vzťahu k dôvodom prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru krajský súd v rozsudku konštatoval, že mal za preukázané, že ako veliteľ eskorty nezabezpečil stálu kontrolu pohybu alebo činnosti odsúdených. Skutočnosť, že odsúdení neboli pod stálou kontrolou, bola preukázaná výpoveďami členov eskorty, že ani jeden nezaregistroval útek odsúdeného, a to, že odsúdení boli neboli pod stálym dozorom, je preukázaná aj výpoveďou odsúdeného, ktorý utiekol. Nezabezpečenie stáleho dozoru nad odsúdenými malo za následok vznik mimoriadnej udalosti - útek odsúdeného, ktorá je nesporne sama o sebe ohrozením bezpečnosti obyvateľov.

23. Dôvodom prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru bolo aj porušenie ďalšej povinnosti ustanovenej v § 90 ods. 1 písm. a) RMS č. 2/2014 a čl. 2 bod 2 písm. k) Smernice, pretože ako veliteľ eskorty nenahlásil bezodkladne mimoriadnu udalosť. Približne stanovené rozpätie medzi útekom odsúdeného a nahlásením mimoriadnej udalosti je asi 25 minút. Krajský súd aj žalovaný v tejto konkrétnej závažnej situácii zastáva názor, že bezodkladne sa má vykladať tak, že útek odsúdeného je nutné nahlásiť ihneď po zistení. Nemôže obstať obrana sťažovateľa, že najskôr musel zistiť, kto chýba, odsúdení nespolupracovali, a preto nemohol zavolať na operačné stredisko. Pokiaľ aj sťažovateľ nevedel meno odsúdeného, ktorý utiekol, je nutné túto udalosť ihneď nahlásiť, pretože úspešnosť hľadania je úmerná času úteku. Celý priebeh udalostí spolu s tvrdením sťažovateľa preukazujú, že k nahláseniu mimoriadnej udalosti nedošlo bezodkladne.

V.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g) S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 455 S.s.p. a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu (sťažovateľa) nie je dôvodná.

25. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

26. Podľa § 194 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., ak bol policajt prepustený z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. c) až g), možno skončiť služobný pomer dňom doručenia rozhodnutia o prepustení.

27. Podľa § 48 ods. 3 písm. a) až c) a g) zákona č. 73/1998 Z. z. policajt je povinný,

a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,

b) vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas,

c) oznámiť bezprostredne nadriadenému poruchy a nedostatky, ktoré ohrozujú alebo sťažujú výkon štátnej služby, a hroziacu škodu,

g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor.

28. Podľa § 48 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., ak sa policajt domnieva, že rozkaz, nariadenie, príkaz alebo pokyn jeho nadriadeného je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, je povinný na to nadriadeného upozorniť. Ak nadriadený trvá na splnení rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu, musí ho policajtovi písomne potvrdiť a policajt je povinný ho splniť. Písomné potvrdenie sa nevyžaduje, ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania. Policajt je povinný odoprieť splnenie rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu nadriadeného, ak by jeho splnením spáchal trestný čin; túto skutočnosť oznámi bezodkladne vyššiemu nadriadenému.

29. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 4/2001 Z. z., pri výkone služby je príslušník zboru povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s výkonom služby vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného výkonom služby.

30. Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 4/2001 Z. z., ochranou sa na účely tohto zákona rozumie súhrn opatrení, ktorých cieľom je zaistiť bezpečnosť objektov a predchádzať alebo zamedziť narušaniu ustanoveného poriadku v nich. Ochrana zahŕňa stráženie a obranu.

31. Podľa § 49 ods. 2 zákona č. 4/2001 Z. z., strážením sa na účely tohto zákona rozumie súhrn služobných činností realizovaných príslušníkmi zboru s využitím určených prostriedkov a ustanovených postupov zameraných na ochranu určených objektov a na kontrolu pohybu alebo činnosti obvinených, odsúdených a osôb umiestnených v detenčnom ústave s cieľom zabrániť ich úteku.

32. Podľa § 49 ods. 4 zákona č. 4/2001 Z. z., eskortou sa na účely tohto zákona rozumie sprevádzanie a stráženie obvineného alebo odsúdeného spravidla ozbrojeným príslušníkom zboru s cieľom zabrániť ich úteku.

33. Podľa § 89 ods. 1 písm. d) RMS č. 2/2014, veliteľ eskorty pri výkone služby plní najmä tieto úlohy: zabezpečuje a organizuje stráženie eskortovaných osôb po celý čas trvania eskorty.

34. Podľa § 90 ods. 1 RMS č. 2/2014, v prípade úteku eskortovanej osoby veliteľ eskorty plní najmä tieto úlohy:

- a) o vzniknutej situácii bezodkladne vyrozumie operačné stredisko ústavu; informuje najmä o presnom mieste kde k úteku došlo, počte a totožnosti osôb na úteku, predpokladanom smere úteku a o tom, či je osoba na úteku ozbrojená,
- b) zabezpečí miesto úteku tak, aby nebolo zneužitá na útek ďalších osôb; ak to okolnosti dovoľujú, vykoná potrebné opatrenia na bezprostredné prenasledovanie,
- c) zabezpečí všetky stopy a osobné veci osoby na úteku, ako aj veci použité na vykonanie úteku.

35. Podľa čl. 1 Smernice, pracovisko čistenie a údržba príslušných priestorov okolia ústavu a objektov v okolí ústavu, ktoré sú v jeho správe je nestrážené pracovisko s dozorom mimo ústavu. Jedná sa o pracovisko so sezónnym charakterom prác. Prácu na uvedenom pracovisku vykonávajú odsúdení zaradení na výkon prác pre ústav bezplatne v rozsahu najviac štyri hodiny denne. Pracovisko je zriadené v okolí celého vonkajšieho ohradného múru ústavu, vrátane príslušného priestoru pred administratívnou budovou, areálu tenisového kurtu, časti železničného koľajiska, ktoré spravuje ústav, v priestore bývalého ÚAO, objektu č. 17 - Strelnica, objektu č. 26 - ČOV, objektu č. 39 - Kultúrny dom.

36. Podľa čl. 2 ods. 2 písm. c), d), k) a o) Smernice, po príchode na pracovisko a počas pracovného času odsúdených vykonáva dozorovú službu, pričom plní najmä tieto úlohy: vykonáva stálu kontrolu pohybu alebo činnosti odsúdených na pracovisku; pracovnú činnosť odsúdených organizuje tak, aby mal neustále prehľad o všetkých odsúdených na pracovisku; v prípade úteku odsúdeného preruší vykonávanie prác a odsúdených zhromaždí na vhodnom mieste /prehľadný priestor, bezodkladne informuje o vzniknutej situácii VZ, plní primerane úlohy ustanovené v § 76 RMS č. 2/2014 a v ďalšej činnosti postupuje podľa pokynov VZ; kontroluje, riadi a usmerňuje činnosť ďalších členov eskorty.

37. Vychádzajúc z obsahu spisového materiálu dospel kasačný súd k zhodnému záveru so záverom krajského súdu ako aj so záverom správnych orgánov oboch stupňov, že v prípade sťažovateľa boli splnené kumulatívne dôvody na jeho prepustenie zo služobného pomeru príslušníka ZVJS podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Správne orgány náležite zistili skutkový stav a pred vydaním rozhodnutia si zaobstarali všetky potrebné podklady rešpektujúc zásadu zákonnosti, zásadu materiálnej pravdy, princíp rovnosti zbraní a princíp nezneužitia uváženia.

38. Faktom je, že posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a kasačnému súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. Z § 27 ods. 2 S.s.p. vyplýva, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Správny súd neposudzuje účelnosť, hospodárnosť a vhodnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy.

39. V konaní o prepustení príslušníka ZVJS zo služobného pomeru môžu ako dôkaz slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (§ 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.). Žalovaný hodnotil všetky zadované dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach (§ 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z.) a dospel k záveru, že sťažovateľ svojim protiprávnym konaním uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Žalovaný v súlade s platnou právnou úpravou (§ 233 zákona č. 73/1998 Z. z.) vykonal prešetrenie vecí. Dôkazy, ktoré zhromaždil a vyhodnotil v súlade so zákonom, považuje Najvyšší súd SR za postačujúce pre vydanie napadnutých rozhodnutí a spáchanie protiprávneho konania sťažovateľom týmito dôkazmi za riadne preukázané.

40. Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti spočíva v tom, že dňa 02.06.2016 sťažovateľ ako veliteľ eskorty a ďalší dvaja členovia eskorty na pracovisku údržba strelnice v ústave, nedodrжали zásady vykonávania dozoru v súlade s § 49 ods. 6 zákona č. 4/2001 Z. z., v zmysle ktorého sa na účely tohto zákona pod pojmom dozor nad obvineným alebo odsúdeným rozumie súhrn služobných činností príslušníka zboru, pri ktorých sa vykonáva stála kontrola pohybu alebo činnosti obvineného alebo odsúdeného. Sťažovateľ a ďalší dvaja členovia eskorty nevykonávali stálu kontrolu pohybu alebo činnosti odsúdených na pracovisku a nezabezpečili permanentnú prítomnosť príslušníka eskorty na vonkajšom rohu strelnice so štrkovou cestou na zabezpečenie únikovej cesty z pracoviska.

41. Zo „Správy z prešetrenia príčin a okolností, ktoré viedli k vzniku mimoriadnej udalosti - nedovolené vzdialenie sa odsúdeného v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov“, vypracovanej komisiou zriadenou generálnym riaditeľom ZVJS, mal kasačný súd za preukázané, že príslušníci eskorty pri výkone služobnej činnosti nedodrжали vyššie uvedené zásady vykonávania dozoru, dôsledkom čoho došlo k mimoriadnej udalosti - nedovolenému vzdialeniu sa odsúdeného. Dozorová služba predpokladá sústavnú kontrolu pohybu a činnosti odsúdených na pracovisku, čo sa v nestalo, nakoľko sťažovateľ a ďalší dvaja členovia eskorty sa nezdržovali bezprostredne v priestore, kde odsúdení vykonávali práce. Týmto sa vytvoril nevyhnutný priestor aj na vzdialenie sa odsúdeného.

42. Je tiež nesporné, že sťažovateľ ako veliteľ eskorty nenahlásil mimoriadnu udalosť bezodkladne, čím porušil § 90 ods. 1 písm. a) RMS č. 2/2014 a čl. 2 bod 2 písm. k) Smernice. Z operačného záznamu ústavu vyplýva, že sťažovateľ nahlásil útek odsúdeného o 8:17 hod. napriek tomu, že predpokladaný čas tejto mimoriadnej udalosti bol podľa kamerového záznamu zo vstupnej brány do areálu strelnice stanovený cca o 7:49 hod. To znamená, že rozpätie medzi útekem odsúdeného a nahlásením mimoriadnej udalosti bolo asi 25 minút. Skutočnosť, že mimoriadnu udalosť nenahlásil bezprostredne, potvrdil aj samotný sťažovateľ. Porušenie tejto povinnosti nemožno ospravedlniť ani tým, že potreboval najprv zistiť, ktorý odsúdený utiekol a následne išiel skontrolovať priestory okolo strelnice. Vzhľadom na závažnosť situácie a zodpovednosť sťažovateľa ako veliteľa eskorty pri vykonávaní dozoru bolo nevyhnutné vyzhľadieť o vzniknutej situácii operačné stredisko ústavu bez ohľadu na to, o ktorého konkrétneho odsúdeného sa malo jednať. V takejto situácii má bezodkladné nahlásenie vzniknutej mimoriadnej udalosti vplyv na úspešnosť hľadania odsúdeného, ktorý sa nedovolené vzdialil.

43. Splnená bola aj ďalšia zákonná podmienka na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka ZVJS, ktorá spočíva v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny a všeobecne záväzných právnych predpisov všetkými príslušníkmi ZVJS, na ich čestnosti a na upevňovaní dôvery občanov v tento zbor. Zákon č. 73/1998 Z. z. vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení vo vzťahu k plneniu služobných povinností a predpokladá, že príslušník ZVJS v rámci svojho postavenia bude príkladne rešpektovať zákony a iné právne predpisy tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prisaha a tiež, že si bude svedomite a zodpovedne plniť svoje služobné povinnosti. Kasačný súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že ponechanie sťažovateľa v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby vzhľadom na závažnosť jeho konania ako aj jeho následok, ktorým bol útek odsúdeného. Jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo spôsobilé poškodiť vážnosť ZVJS ako ozbrojeného zboru a tiež naštříbiť dôveru občanov k zaisteniu ich bezpečnosti pred nedovoleným vzdialením sa odsúdených za tak závažné trestné činy, ako je v danom prípade trestný čin lúpeže. Správanie odsúdeného na úteku je nepredvídateľné a nepochybne predstavuje ohrozenie pre ostatných občanov, ktorí v dôsledku bezprostredného nenahlásenia tejto mimoriadnej udalosti neboli chránení a ani nemohli vedieť, že sa takáto udalosť stala. Najmä vzhľadom na charakter ZVJS ako ozbrojenej zložky je konanie sťažovateľa mimoriadne vážnym porušením povinností stanovených citovaným zákonom.

44. Je potrebné zdôrazniť, že každý príslušník ZVJS má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojím povolaním a profesiou má byť vzorom vo vzťahu k ostatným občanom. Konanie sťažovateľa je o to závažnejšie, že tohto sa dopustil v postavení veliteľa eskorty. Kasačný súd nemá snahu zľahčovať

situáciu v ZVJS spočívajúcu, okrem iného, v nedostatku členov eskorty tak, ako uviedol sťažovateľ ani náročnosť tejto profesie, avšak táto skutočnosť nezabavuje sťažovateľa zodpovednosti za porušenie služobných povinností, ktoré si má dôsledne plniť. Na druhej strane, z odvolania proti personálnemu rozkazu vyplýva, že sťažovateľ bol určený za veliteľa eskorty už dňa 30.05.2016, t. j. na pracovisku strelnica bol velený už tretí deň. Ak sa domnieval, že denný rozkaz je v rozpore s § 6 ods. 1 zákona č. 4/2001 Z. z., bolo jeho povinnosťou nahlásiť túto skutočnosť svojmu nadriadenému s poukazom na § 48 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., čo však sťažovateľ neurobil.

45. Napadnuté rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a je v dostatočnom rozsahu odôvodnené tak, ako to ukladá § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. Žalovaný sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami, na ktoré sťažovateľ v podanom rozklade poukazoval. Žalovaný v rozhodnutí nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, I. ÚS 141/09-12). Na ústavnosť odôvodnenia nie je potrebné, aby sa v ňom uvádzali odpovede na všetky, a to aj nepodstatné a pre vec bezvýznamné okolnosti alebo návrhy účastníka konania, aj keď účastník konania ich vníma ako relevantné (uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 150/03-41 zo dňa 27.08.2003).

46. Z posudku o služobnej činnosti sťažovateľa vyplýva, že tento bol hodnotený kladne, a za príkladné plnenie služobných povinností mu boli udeľované viackrát odmeny. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že svedomité plnenie služobných povinností a dôsledné dodržiavanie služobnej disciplíny je základnou povinnosťou každého príslušníka ZVJS a nemožno ním ospravedlniť také konanie, akého sa dopustil sťažovateľ.

47. Kasačný súd z ľudského hľadiska vníma námietky sťažovateľa týkajúce sa opatrení prijatých po mimoriadnej udalosti naznačujúce nedostatky v organizácii činnosti príslušníkov ZVJS na nestráženom pracovisku mimo ústavu, avšak nakoľko žalovaný v medziach zákona v súlade s povolenou voľnou úvahou, v ktorej je nezastupiteľný, posúdil intenzitu porušenia služobnej povinnosti sťažovateľa zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere vyhodnotil tak, že by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, rozhodol v súlade so zákonom.

48. Námietky sťažovateľa týkajúce sa nevykonania ním navrhovaného doplnenia dokazovania kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodné, pretože konanie sťažovateľa bolo vykonaným dokazovaním dostatočne preukázané, boli zistené všetky dôležité okolnosti mimoriadnej udalosti a žiaden ďalší dôkaz nebolo potrebné vykonať.

49. Záverom kasačný súd dodáva, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Z tohto dôvodu považuje kasačný súd za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon č. 73/1998 Z. z. vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon č. 73/1998 Z. z. vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejšie než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností. Posudzované konanie sťažovateľa v čase mimoriadnej udalosti, a to úteku odsúdeného a jeho prístup k plneniu povinnosti spočívajúcej v strážení odsúdených nemôže nechať bez povšimnutia s tým, že sťažovateľ sa nesprával tak, ako mu to ukladajú ustanovenia č. 73/1998 Z. z. ako aj RMS č. 2/2014 či Smernice.

50. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju zamietol.

51. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. tak, že účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov tohto konania, keďže žalobca

(sťažovateľ) nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov v konaní pred správnymi súdmi zásadne neprináleží.

52. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.